

)

ELENA

Elena beveik nepastebi pirmųjų Gnestą skrodžiančių sirenų. Pašalinis gelbėjimo tarnybų transporto keliamas triukšmas atrodo nesvarbus. Palyginti.

Neatitraukdama žvilgsnio tvirčiau susisupa į raudoną striukę ir leidžia Sivanai toliau uostinėti griovį.

Pirmadienis, šalta, likę vos trylika valandų iki pavasario pusmečio pradžios Frėjos mokykloje, o lange, į kurį šiuo metu spokso Elena, dega šviesa. To nebuvo per visas Kalėdų atostogas. Jai sunku atitraukti žvilgsnį.

Štai ir jis.

Abė.

Kai pro ją pravažiuoja pirmoji gaisrinė, ji nė nepasisuka.

Sėdi sau priešais kompiuterį ir atrodo visiškai taip pat kaip visada.

Kodėl ji vis dar čia eina? Ji nė negalėtų paaiškinti. Jau seniai Abė jos nedomina *ta* prasme, bet... kojos pačios ją ir toliau veda šiuo jos ir Sivanos pasivaikščiojimo keliu, niekam kitam to nežinant. Ji stebi situaciją. Bando suprasti. Kaip galėjo nepastebėti?

2

JAZMINA

O dabar, atšventęs Kalėdas, jis grįžo namo.

Eleną kamuoja prieštaringi jausmai.

Rudenį paaiškėjus, kad Abei priklauso šlykščioji Baidyklų paskyra, jis pakeitė mokyklą. Dabar eina į esančią Siodertelę, o čia, Gnestoje, kalbos apie jį nutilo. Praėjo keli mėnesiai. Žmonės gyvena toliau. Net jeigu niekas *nepamiršo*, atrodo, kad Abei nedalyvaujant kasdieniam gyvenime, jis iš lėto nyksta iš žmonių sąmonės. Tik Elena vis dar negali jo paleisti.

Kaip jis ją gali dominti?

Telefonui pradėjus vibruoti nuo plaukiančių žinučių, Elena pastebi, kad už jos asmeninio burbulo taip pat egzistuoja pasaulis ir kad jame kažkas vyksta. Kažkas svarbaus.

Jazmina: DEGA

Tėtis: Kur tu?

Tėtis: Rodos dega Frėjos halė, noriu žinot, kad tu ne kažkur ten.

Jazmina: DAVAI ATVARYKIT!!!

Tėtis: Elena, noriu, kad grįžtum namo, DABAR.

Elena žvilgteli į Gnestos kalną, o gaisrinės jau seniai pravažiavusios ir dingusios už kalvos. Tik dūmų smarvė bloškiasi į ją it didžiulė banga.

ĖĖĖ????? ELENA!!! TIIIIILDE!!!

Jazmina spaudžia „siųsti“ ir vėl žiūri į Frėjos mokyklos sporto halę. Arba *Frėjos sporto centrą*, kaip kad parašyta storomis, žaliomis raidėmis ant plytinės sienos. Niekas taip nesako, geriausiu atveju Frėjos halė arba sporto halė. Dažniausiai tiesiog sporto salė.

Ir dabar ši dega.

Jazmina stovi mokyklos kieme susirinkusios minios priekyje. Tiršti, tamsūs dūmai virsta pro halės stogą, graužia akis, o karštis toks intensyvus, kad reikia atsisagstyti striukę, jog neišvirtum prakaite. Vyras su ryškia liemene šaukia, kad minia atsitrauktų, tačiau dauguma lieka stovėti kur stovėję. Ji taip pat. Nes juk, *vau*. Tai yra baisiausia, ką ji yra mačiusi. Ir įspūdingiausia.

Įsijungusi kamerą filmuoja, pritraukia stiklines duris, matyti, kaip didžiulės liepsnos kyla aukštyn vidinėmis sienomis. Už jos stovinčios dvi moterys kalbasi, kad ugnis tikrai išplis po visą mokyklą.

– Ryt jaunimėlis bus visai be vietos, jei mokslai neprasi-dės, – susirūpina viena iš jų.

– Na, kūno kultūros tai tikrai nebus, iš salės visiškai nieko neliko, – priduria kita.

Jazmina nuleidžia telefoną žemiau ir žiūri tiesiai į gaisrą. Liepsnos tokios didelės, kad kyla iki pat stogo.

Iš salės visiškai nieko neliko.

Apie sporto salę ji niekad išskirtinai daug negalvojo. Kodėl turėtų? Kartais eini į matematikos, kartais į kūno kultūros pamoką. Tada būni sporto salėje. Viskas, daugiau nėra apie ką galvoti. Bet dabar staiga salė atrodo svarbi ir netelpa galvoj, kad nekalta maža ugnelė gali sunaikinti visą sporto salę.

Žemesnėse klasėse Jazmina kūno kultūrą iš tiesų mėgo, visad pirma būdavo stadione ir greičiausiai lipdavo kopėtelėmis. Dar darželyje užlipdavo iki pat viršaus. Tada, kartą antroje klasėje, ji griuvo ir susilaužė ranką. O dabar kopėtelės pleška. Ir virvė, ir žiedai, ir štangos, ir suknisti grindų riedulio vartai, pastatomi kiekvieną kartą, kai tik pamoką veda pavaduojantis mokytojas. Jazminai nebepatinka kūno kultūros pamokos, bet vis tiek. Juk būtent čia ji žiebė Viktorui B. tiesiai į akį, nes šis grabaliojosi. Būtent už halės kampo ji pirmą kartą bandė parūkyti. O kartą, septintoje klasėje, sąmoningai įsirovė ne į tą persirengimo kambarį, nes žinojo, kad ten bus Amiras.

Per daug sunku viską suvokti, ji turi su kuo nors pasikalbėti. Jazmina apsidairo. Tolėliau prie žalių suoliukų stovi

Čajada, dar tolėliau – Mirzas su keletu klasiokų ir kalbasi su Sebe. Amiras stovi dideliame futbolininkų būryje. Kai tarp jų visas rudenį baigėsi, taip baigėsi. Jie net nesikalbėjo nuo įvykių su Baidyklėmis. Visi čia. Išskyrus Tildę ir Eleną. Tiesiog nuostabu, kaip žinot, ar joms viskas gerai, jeigu jos neatrašo? Ji išsiunčia dar vieną *Kur jūs??? AR JUS GYVOS?* ir jau bando sprautis lauk iš minios, kai kažkas timptelėja jos ranką.

– Jaz!

Tai Mimi, o šalia jos trypčioja dvi mergaitės. Viena – Mimi sesė, sukišusi nosį į balkšvai mėlyną Gnestos futbolo komandos šaliką. O jos draugė su šiltomis ausinėmis ir taškuota striuke tiesiog nenustygsta vietoje.

– Ar ir tu atėjai pažiūrėt gaisro? – kone šaukia ji.

Jazmina nusijuokia, nes... am, akivaizdu? Bet nuryja pašaipą ir palinkusi arčiau mato, kad tamsiai mėlyna striukė ne taškuota, o papuošta mažyčiais pasteliniiais vafliniais ledų puodeliais. Miela, pagalvoja ir nusišypso tardama malonių balsu:

– Nu, o kaip kitaip.

– Negaliu patikėti, kad tai vyksta, – pripažįsta Mimi. – Tai taip...

Ji mostelėja ranka į gaisrą ir neužbaigia sakinio.

– Įspūdinga?

– Manau, kad baisu, – atsako Mimi sesutė.

– Ir žiauriai kietai, – priduria ausiniuotoji.

Jazmina linktelėja, gaisras YRA ir baisu, ir kietas. Mergaitės pritariamai linksi, tarsi negalėtų nesielti taip, kaip daro Jazmina. Mimi nusijuokia spustelėdama sesers pečius.

– Mums reik namo, – sako ji ir pamoja laisva ranka prieš apsisukdama ir nueidama.

Jazmina seka žvilgsniu, kol šios skinasi kelią per minią, o tada pastebi, kad pačiame gale stovi Tildė.

Bet nors Jazmina mojuoja kaip išprotėjusi, neatrodo, kad Tildė mato ką nors daugiau negu degančią sporto salę.

3

TILDĖ

– Ačiū Dievui! – šūkteli mama su tokiu palengvėjimu, kad Tildė atitraukia žvilgsnį nuo ugnies ir dūmų ir pažvelgia į ją. – Johano telefonas išsikrovė, todėl jis nieko neatsakė. Bet jis pats pas Noją.

– Jo? O tai mes šito nežinojome? – nustebusi klausia Tildė.

– Žinojome, bet tokiose situacijose norisi tvirtai žinoti, kas kur yra. Ir dabar aišku. Jis ten, ir viskas gerai.

Tokiose situacijose. Jis ten, ir viskas gerai.

Tildė žvilgsniu grįžta prie sporto halės ir ugnies. Ji nė nesigaudė, kad turėtų nerimauti dėl savo brolio. Prieš keletą valandų jis buvo čia futbolo treniruotėje, o vėliau parašė, kad valgys pas Noją. Visiškai normalus elgesys.

O jeigu jis šiandien būtų išėjęs iš Nojaus ir grįžęs čia? Susidūręs su didžiuliu gaisru? Tildė negali sugalvoti nė vienos logiškos priežasties, kodėl taip būtų galėję būti, bet nuo minties vis tiek pasidaro negera. Nors ir supranta, kad dėl to nėra ko nerimauti, gaisras staiga tampa tūkstantį kartų baisesnis.

Prieš pusantros valandos Tildė su mama atėjo į sporto klubą. Gnestoje viskas buvo kaip po senovei. Kai baigė treni-

ruotis ir išėjo į lauką, viskas buvo pasikeitę. Jas pasitiko stipri dūmų smarvė ir sirenų garsai, o telefone – mažiausiai dvidešimt penkios skirtingų žmonių žinutės, pranešančios, kad dega sporto halė ir visa mokykla tuoj sudegs. Jos atskubėjo čia, kad įsitikintų, ar tai tiesa.

Pasirodo, tiesa.

Liepsnos kyla iki dangaus. Mokyklos kiemas pilnas gaisrininių ir gaisrininkų. Aidi sirenos ir mirksi mėlynos šviesos. Dvi greitosios. Priešais Tildę su mama didžiulė, susijaudinusi sukrėstų, kiekvieną judesį sekančių žmonių minia. Jų renkasi vis daugiau. Atrodo, kad beveik visi Gnestos žmonės susirinko stebėti dramos. Tildė mato keletą moksleivių ir sugauna šiek tiek toliau stovinčios Jazminos žvilgsnį. Ši ir parašė mažiausiai dvidešimt gautų žinučių. Elena irgi garantuotai kur nors čia, bet Tildė neturi jokio noro bėgioti ir ieškoti jos, taip pat ir irtis per minią iki Jazminos. Ji nenori žengti nė žingsnelio arčiau ugnies. Tiesiog nemalonu stovėti gale ir net nieko nematant žinoti, kad tai, kas vyksta, yra tikra katastrofa.

Kaip būtų baisu, jeigu jie dabar sužinotų, kad kas nors liko viduje. Kas nors, kas kovoja, kad išeitų. Garantuotai bent vienas žmogus tai nufilmuotų ir paskelbtų internete. Tokie vaizdeliai iškart tampa *viral*, tačiau suvokęs, kad tai realybė, norėtum būti jų nematęs. Žmogus iš tikrųjų miršta, o tu žiūri.

Na. Fik.

– Galim eit? Dabar?

Tildė pakiša ranką po mamos ranka ir traukia ją kuo toliau nuo čia.

Sahara: ATŠAUKĖ PAMOKAS

Sahara: Shiiiiit.

Julija: Ką? Kada? A gaisras baigės?

Čajada: Šventas dūmė!

Čajada: Hehehe.

Sahara: Baigėsi, bet viskas skęsta dūmuose, aišku, vėdins. Laiškas nuo direktorės 05.43.

Linėja: OMFG.

Jazmina: EIK TU SAU.

Jazmina: Kiek laiko nebus pamokų?

Sahara: Šiandien.

Jazmina: Ar užteks šiandienos? Viskas gi dvokia dūmais? Ar ten eina kvėpuot?

Jazmina: Pauosčiau savo ranką ir spėkit ką? Dvokia dūmais.

Čajada: Ką dar papasakosi apie savo ranką, Jaz?

Sahara: Jaz, ar prakvėpuoji?

Jazmina: Sunkiai.

Rebeka: O sporto halė? Ar yra kas gyvena arčiau ir matė, kaip atrodo?

Čajada: Burn baby burn.

Čajada: Sorry!

Čajada: Nebeatlaikau jau visko. Pagalvokit kiek pelenų. Gal per pusę sienos.

Amanda: Ilsėkis ramybėje, sale. Ačiū už viską.

Rebeka: Velnias. Man tik kūno kultūroj ir tesisekė!

Julija: Man irgi 🥰👁️

Tildė: O Dieve!

Tildė: Ar nėra sužeistų?

Čajada: Ne, kaip rašo laikraštį.

Nadra: Neišneša smegenys!!! Ką šiandien darysim?

Jazmina: Aiškiai reik pirkt loterijos bilietą.

Čajada: 😊

Čajada: Jaz rytoj – daro live iš taksi pakeliui į oro uostą.

Kita stotelė – Bahamai. Stebuklai!

Jazmina: NENORIU prisišnekėt, bet taip ir bus, baby
👁️👁️👁️👁️👁️